[૬] ઉડાઉ બેંટો

એક માણસ નેં બે સોંરા હેંતા . હેંનેં મહો નાને બાપ નેં કેંદ્દૂ, ‘હે બા, મિલકત મનો ઝી ભાગ મારો વેહ વેયો મ નેં આલ દો .’હેંને હેંનનેં પુતાની મિલકત વાટ દીદી .
વદાર દાડા નેં જ્યા હેંતા નાનો સોંરો બદ્દુસ ભેંગું કરેંનેં બીજે દેસ જાતોર્યો, અનેં વેંહાં ખરાબ કામ મ પુંતાની મિલકત મટાડ દીદી .
ઝર વેયો બદ્દુસ ખરસ કરેં સુક્યો, તે હેંના દેશ મ મોંટો કાળ પડ્યો, અનેં વેયો ગરીબ થાએ જ્યો .
એંતરે હારું વેયો હેંના દેશ ન રેંવા વાળ મ ન એક નેં તાં જાએં પડ્યો .હેંને પુંતાન ખેતર મ હુવોર સારવા હારું મુકલ્યો .
અનેં સોંરો સાહતો હેંતો કે હીની હીંગ થી ઝેંનેં હુવોર ખાત હેંત,પુંતાનું પેટ ભરું; અનેં હેંનેં કુઇ કઇસ નેં આલતું હેંતું .
ઝર વેયો પુંતે વિસારવા લાગ્યો તર કેંવા લાગ્યો, ‘મારા બા ના કેંતરા મજુરનેં ખાવા કરત વદાર રૂંટો મળે હે, અનેં હૂં આં ભૂખો મરેં રિયો હે .
હૂં હાવું ઉઠેંનેં પુંતાના બા કનેં જએં અનેં હેંને કેં કે બા,મેંહ હરગ ના વિરૂદ્દ અનેં તારી નજર મ પાપ કરયો હે .
હાવું એંના લાએંક નહેં રયો કે તારો બેંટો કેંવાવું, મનેં પુંતાના એક મજુર નેં જેંમ રાખેં લે .’
“તર વેયો ઉઠેંનેં, પુંતાના બા કનેં સાલ્યો : વેયો હજુ સીટીસ હેંતો કે હેંને બાપેં હેંનેં ભાળેંનેં માયા આવી, અનેં દોડેંનેં હેંનેં ગળે લગાડ્યો, અનેં ઘણુ બુખેં દેંદ્દુ .
“બેંટે બાનેં કેંદ્દૂ, ‘બા, મેંહ હરગ ના વિરૂદ્દ મ અનેં તારી નજર મ પાપ કર્યો હે; અનેં હાવું એંના લાએંક નહેં રિયો કે તારો બેંટો કેંવાવું .’
પુંણ બાપેં પુંતાન નોકરનેં કેંદ્દૂ, ‘ઝટ તાજા થી તાજ સિસર કાડેંનેં એંનેં પેરાવો, અનેં એંના હાત મ વીટી, અનેં પોગમ મોજડી પેરાવો ,
અનેં પાળેંલો વાસેંડો લાવેંનેં મારો એંતરે આપું ખાજ્યે અનેં ખુશી મનાવજ્યે .
કેંમકે મારો ઇયો બેંટો મરેં જ્યો હેંતો, ફેંર જીવતો થાએં જ્યો હે : ખુવાએં જ્યો હેંતો, હાવું મળેં જ્યો હે .’ અનેં વેયા ખુશી મનાવવા લાગ્યા .